

عنوان مقاله:

مطالعه روابط محیط و مساحت اشکال هندسی در بهینه سازی طراحی سازه های اسکان موقت

محل انتشار:

نهمین کنگره سالانه بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

طاها احمدی دهرشید - مدیرعامل شرکت توسعه پایدار ژین (واحد فناور مرکز رشد و نوآوری سوانح طبیعی)، تهران، ایران، پژوهشکده سوانح طبیعی،

مبین احمدی دهرشید - دانشجوی کارشناسی طراحی صنعتی، تهران، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

یکی از اصلی ترین موضوعات پس از وقوع سوانح، اسکان ایمن، سریع و استاندارد آسیب دیدگان می باشد. فرآیند اسکان پس از سوانح به طور کلی در ۳ دوره اصلی بررسی می شوند: اسکان اضطراری، اسکان موقت و اسکان دائم. فاصله ما بین اسکان اضطراری و دائم که به طور معمول بین ۶ الی ۱۸ ماه طول می کشد؛ با عنوان اسکان موقت یاد می شود که شامل انتقال تجهیزات سکونتگاه های موقت، برپایی سازه ها، ساماندهی و اسکان آسیب دیدگان و در نهایت برچیدن و جمع آوری سازه ها پس از این دوره می باشد. در طراحی سازی های اسکان موقت فاکتور های مهمی مانند مقرون به صرفه بودن سازه، قابلیت جابجایی آسان، وزن کم، ابعاد استاندارد، دوام، شیوه همنشینی، قابلیت توسعه، مصرف انرژی و... دخیل می باشد. در طراحی پلان معماری سازه های اسکان موقت می توان از اشکال هندسی متفاوت بهره برد. در این تحقیق سعی شده است با بررسی پلان های هندسی متنوع به الگوهای بهینه در رابطه با حداقل محیط و بیشینه مساحت زیربنا در طراحی معماری دست پیدا کنیم؛ هدف از این تحقیق دستیابی به الگوهای بهینه سازی شده پلان معماری سازه های اسکان موقت به شیوه اقتصادی از نظر ساخت با متریال کمتر، الگوهای همنشینی مناسب، کاهش مصرف انرژی و کاهش وزن سازه می باشد. ابزار استفاده شده در دستیابی به نتایج تحقیق نرم افزار جتوجبرا است.

کلمات کلیدی:

اسکان موقت، مدیریت بحران، بهینه سازی، سوانح طبیعی، طراحی معماری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1952762>

